

opnaa Enighed, gik jeg med Glæde til dette Arbejde, fordi jeg haabede, at vi ad den Vej kunde opnaa en god Ordning af Sygekassesagen i Danmark og en Ordning, der kunde samle næsten hele Folketinget om sig, hvorved vi kunde sende Lovforslaget op i det andet Ting med en betydelig Vægt. Dette Haab til Underudvalgets Arbejde blev ikke skuffet. Vi opnaaede Enighed, og jeg tror, at hvis denne Enighed var blevet bevaret overfor Lovforslaget, vilde der være opnaaet et meget betydeligt Gode for den største Del af Landets Befolkning. Denne Lov spiller nemlig en meget betydelig Rolle for en stor Del af den danske Befolkning. Men desværre delte Udvalget sig paa et givet Tidspunkt paa et afgørende Punkt, som ogsaa har været stærkt debatteret ved første Behandling her i Salen. Det er § 6, Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal have lovfæstede Grænser for Adgangen til at komme ind i en Sygekasse og blive i den. Man var i Udvalget blevet enig om, at man skulde ikke have lovfaste Grænser, men man skilte sig igen, og der staaar nu et Flertal, der kræver, at Loven skal gennemføres saaledes, at der er lovfæstede Grænser for Indtrædelse og Forbliven i en Sygekasse, medens et Mindretal kræver, at de lovfæstede Grænser ikke bør vedtages. Jeg skal, som sagt, her ikke komme ind paa Enkeltheder dette Punkt vedrørende, den ærede Ordfører for Flertallet og det ærede Medlem fra Fakse har begge argumenteret saa stærkt imod de lovfæstede Grænser, at der ikke behøves mere i den Henseende. Det har ikke kunnet undgaaes, at ærede Medlemmer, som følger med i denne Sag, har faaet en underlig Følelse overfor dette Forhold. Ordføreren for det Flertal, som vil have de lovfæstede Grænser, har baade i Betænkningen og ved sin Tale her i Salen argumenteret stærkt imod at faa disse lovfæstede Grænser.

Mindretallet har ikke kunnet gaa med til at lovfaste Grænserne for Optagelsen i en Sygekasse eller Forbliven i den, fordi vi er bange for, at da Tiderne forandrer sig og Konjunkturerne med dem, vil de fastsatte Grænser paa et givet Tidspunkt ikke mere være passende, og vi har ikke synderlig Tilid til den Paragraf, som i Henhold til Flertallets Indstilling bestemmer, at Loven skal revideres om 5 Aar. Vi har under denne Forhandling set, hvilke Modsætninger der kan være i Opfattelsen af, hvorvidt vi ovenhovedet skal have faste Grænser eller ikke, og dette Forhold vil neppe ændre sig paa det Tidspunkt, da vi

staaar overfor en Revision. Men har vi en Gang lovfæstet Grænserne, og vi ikke kan blive enige om at ændre dem, vedbliver de at staa i Loven, saa har vi de kedelige Tilstande, som vi undgaar ved at vedtage Mindretallets Forslag. Og vil man saa spørge mig: Hvis vi nu ikke skal have faste Grænser, hvad skal vi saa have i Stedet? vil jeg dertil svare, at nu har Sygekasse-loven af 1892 virket i 20 Aar — og den har virket saa godt, at vist neppe nogen anden Lov i Danmark har virket bedre — uden at have lovfæstede Grænser for Optagelsen, og vi har desuden i vort Forslag formøt nogle Bestemmelser, der vil skabe sikrere og roligere Forhold indenfor Sygekassevæsenet paa dette Omraade, end den hidtil gældende Lov har kunnet.

Vi har stillet adskillige Ændringsforslag, men de fleste af dem støtter sig til de to første, som jeg allerede har omtalt, og de andre støtter sig til et Ændringsforslag til § 13, som angaar Statstilskuddets Fordeling. Under første Behandling af Sagen blev det her i Salen gjort stærkt gældende, at københavnske Sygekasser noget blev foretrukket fremfor Landets øvrige Sygekasser ved Statstilskuddets Fordeling. Vi har i Udvalget undersøgt dette Forhold ret nøje, og jeg tror, at vi saa godt som alle var enige om, at helt uden Grund var denne Paastand ikke, og vi enedes da i Underudvalget om en Ordning, hvorefter de københavnske Sygekasser skulde have noget mindre, end de hidtil havde faaet, og de andre Sygekasser i Landet skulde have en Del mere, end de hidtil havde faaet. Vi fandt det nødvendigt, at Statstilskuddet forøgedes en Del, idet vi var klare over, at den nye Sygekasse-lov vilde medføre forøgede Byrder for Sygekasserne, og vi maatte, som sagt, indrømme, at København tidligere havde faaet noget mere, end der — ikke efter Loven, men efter et fornuftigt Skøn — strengt taget kunde tilkomme den, og saa blev vi enige om en Ordning, hvorefter Statstilskuddet skulde fordeles saaledes, at der med Regnskabet fra 1911 som Grundlag vilde blive en Nedgang i Statstilskuddet for København paa 37,436 Kr., medens Købstæderne vilde faa et forøget Statstilskud paa 16,213 og Øernes Landdistrikter faa et forøget Statstilskud paa 125,973 Kr., medens Jyllands Landdistrikter vilde faa 191,791 Kr. mere, end de hidtil har faaet. Forslaget vil, naar det vedtages, som det let kan regnes efter, medføre en Forøgelse af Statstilskuddet paa 296,541 Kr., som udelukkende kommer Provinsens Sygekasser til gode. Der var paa et vist Tidspunkt Enighed i Udvalget